

Als Licht terug straalt

De dagen na zijn terugkeer leken op gewone dagen, alleen van buiten.

Binnenin voelde alles anders.

De lucht was frisser, de geur van regen rook warmer, en mensen keken hem vaker even aan, niet lang, maar genoeg om te voelen dat hij er was.

Zelfs de gangen op school voelden minder zwaar. Misschien, dacht hij, omdat ik mezelf niet meer verstop.

Op maandagochtend liep Foezel het schoolplein op. De herfstbladeren dwarrelden over de tegels, en het zonlicht brak door de wolken in gouden strepen.

Hij voelde hoe de Luma zacht tegen zijn borst bewoog in zijn zak, onzichtbaar voor anderen, maar levend als een tweede hartslag.

Bij de fietsenstalling stond Bram, de grootste van de drie pesters.

Zijn fiets lag op de grond. Één van de banden was leeggelopen.

Hij trapte er gefrustreerd tegenaan.

Foezel liep langs, en iets in hem zei dat hij moest stoppen. Een week geleden zou hij zijn doorgelopen.

Vandaag niet.

“Wacht even,” zei hij. “Ik heb een pomp bij me.”

Bram draaide zich verbaasd om. “Huh?”

“Voor je band,” zei Foezel. Hij haalde zijn pomp uit zijn tas en knielde bij de fiets.

Bram keek hem aan.

“Je...je hoeft dat niet te doen,” mompelde hij.

“Ik weet het,” zei Foezel rustig. “Maar ik doe het toch.”

Hij pompte de band op tot die weer stevig stond. Toen keek hij op en glimlachte. “Zo. Weer oké.”

Bram staarde even, schraapte zijn keel en zei zacht..”Eh... bedankt.”

Het klonk stroef, onwennig, maar echt.

In de klas gebeurde iets soortgelijks.

Tijdens de tekenles zat Sjoerd voor hem.

Zijn potlood brak, en voordat hij het wist, tikte Foezel op zijn schouder.

“Hier,”zei hij, “ je mag de mijne even.”

Sjoerd keek verbaasd, aarzelde, maar pakte het aan.

“Dank je...”zei hij zacht.

Een uur later, toen de bel ging, draaide hij zich om.

“Je tekent goed,” zei hij. “De schepen van jou...die lijken bijna echt.”

Foezel glimlachte. “Ze zijn echt. Alleen niet iedereen kan ze zien.”

Sjoerd fronste even, maar knikte toen langzaam, alsof hij het wel begreep.

De verandering was klein, maar voelbaar.

Zelfs juf Marieke, die altijd haast had, leek rustiger als ze langs Foezel liep.

De lessen gingen trager, vriendelijker.

De klas lachte meer, niet om iemand, maar met elkaar.

Het leek of iemand een onzichtbare knop had omgezet.

Misschien, dacht Foezel, hoeft magie niet groot te zijn om echt te zijn.

Na school liep hij met Lisa naar huis. Het meisje dat hij ooit in het glas had gezien, met haar boterham en haar glimlach.

Ze praatten over kleine dingen, huiswerk, de wind, wat ze later wilden worden.

Zij wilde dierenarts worden.

Foezel zei dat hij verhalen wilde maken, over werelden die mensen helpen te onthouden wie ze echt waren.

Lisa glimlachte. “Dan schrijf je vast over die piratenbeer van je.”

Foezel lachte. “Misschien wel. Hij verdient een boek.”

Ze liepen verder in stilte, maar het was een fijne stilte.

Warm, zoals de stilte in Luminora.

Thuis merkte hij dat zijn ouders vaker naar hem keken.

Zijn moeder vroeg hoe zijn dag was geweest. Zijn vader hielp hem met een werkstuk, en samen lachten ze toen de lijm meer op de tafel terechtkwam dan op het papier.

De avondzon viel door het raam, en in het licht zag hij iets bewegen. Kleine gouden stofdeeltjes die dansten, net als de lichtvonkjes in het Dromerwoud.

De Luma was niet meer zichtbaar, maar haar aanwezigheid was overal.
In elke glimlach, in elke stem.

Op een vrijdag, toen iedereen naar buiten stormde omdat het weekend was, bleef Bram even staan bij de deur. Hij draaide zich om naar Foezel.
“Luister,” zei hij, onhandig. “Over...vroeger. We deden stom. Sorry.”

Foezel keek hem aan.
Er flitste even iets van het oude gevoel door hem heen, die pijn van toen, de angst, het verdriet.
Maar dit keer bleef het niet hangen.
Het werd licht.

“Geeft niet,” zei hij. “We waren allemaal wel ergens bang voor.”

Bram knikte. “Wil je...straks meedoen met voetbal?”

“Ja,” zei hij. “waarom niet.”

En zo, tussen de gewone dagen, veranderde de wereld. Niet plotseling, niet met toverspreuken, maar met daden die klein leken, en daardoor juist groots waren.

Die avond schreef Foezel in zijn schrift.

Luminora leeft niet ver weg.

Ze leeft in elk goed moment dat iemand kiest.

En het mooiste is...niemand hoeft er ooit alleen heen te gaan.

Toen hij zijn pen neerlegde, zag hij dat de letters zacht gloeiden in het donker.

